

РЕШЕНИЕ

№ 6587

гр. София, 07.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 31.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **10315** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 107 от Закона за автомобилните превози /ЗАвтП/.

Образувано е по жалба на А.-М. О. М. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № РД-14-2867/07.10.2021 г., издадена от директора на РД „Автомобилна администрация“ – С., с която са приложени следните принудителни административни мерки: по чл. 10ба, ал. 1, т. 1 б. „а“ и т. 4 б. „б“ от ЗАвтП – временно спиране от движение чрез сваляне и отнемане на предна регистрационна табела на лек автомобил, собственост на жалбоподателката и временно отнемане на СУМПС на жалбоподателката, и двете до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 месеца.

Жалбоподателката твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна, като е издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, при неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта на закона-чл.14б, т.3, 4 и 5 АПК.

В съпроводителното писмо по изпращане на жалбата и преписката на съда, ответникът релевира възражение за прекомерност на заплатеното от жалбоподателката адвокатско възнаграждение, без обаче да излага конкретно становище по основателността на жалбата.

В съдебно заседание пред АССГ, жалбоподателката се явява лично и с процесуалния си представител адв. К. Ч.- САК, която поддържа жалбата по изложените в нея

съображения. Моли за отмяната на заповедта и за присъждането на разносните по делото.

Ответникът не изпраща процесуален представител и не изразява становище по жалбата.

Административен съд – София град, след като обсъди доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства и служебно на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, вр. чл. 146 АПК провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е подадена в законоустановения 14-дневен срок, от заинтересовано лице и против подлежащ на съдебно оспорване индивидуален административен акт, поради което е допустима.

Жалбата е основателна разгледана по същество, по следните съображения от фактическа и правна страна:

Видно от обстоятелствата, описани в акта за установяване на административно нарушение, данните по преписката и изложените в оспорената заповед мотиви, органът е приел, че на 07.10.2021 г. при извършване на проверка за спазване на разпоредбите на Закона за автомобилните превози, Закона за движението по пътищата и издадените въз основа на тях подзаконовни нормативни актове, Г. Н. А.-инспектор в Регионалната дирекция „Автомобилна администрация“ [населено място], е установил, че А. – М. О. М. около 12:20 часа в [населено място], площад А. Н. пред Националната галерия, извършва превоз на пътници срещу заплащане, от [улица] до пл. А. Н., без да притежава лиценз за извършване на превоз на пътници на територията на Република България, лиценз за извършване на международен превоз на пътници – лиценз на Общността, или удостоверение за регистрация за извършване на таксиметрови превози на пътници. Същата е управлявала автомобил марка „М.“, модел „А 160“ с рег. [рег.номер на МПС] кат. М1, нейна собственост. В колата с нея са били две лица – А. В. Т. и В. Д. Н..

При така изложената фактическа обстановка и на основание чл. 107, ал. 1 от Закона за автомобилни превози във връзка с чл. 106а, ал. 1, т. 1 буква „а“ и т. 4 буква „б“ от същия закон, директорът на РД „Автомобилна администрация“ - [населено място] към ИА „Автомобилна администрация“ е издал оспорената пред съда заповед, с която е приложил спрямо жалбоподателката следните ПАМ: спиране от движение до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 месеца, чрез сваляне и отнемане на предна регистрационна табела на лек автомобил „М.- А 160“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на жалбоподателката и отнемане на свидетелството за управление до отстраняване на нарушението, но за не повече от една година.

В съответствие с разпоредбата на чл. 107, ал. 1 от ЗАвтП, принудителните административни мерки по чл. 106 и 106а се прилагат с мотивирана заповед на изпълнителния директор на ИА "Автомобилна администрация" или упълномощени от него длъжностни лица. Със Заповед № РД-01-43/23.01.2020 г., същият в изпълнение на предвидената в закона възможност е делегирал правомощието си на директора на РД „Автомобилна администрация“. Следователно в случая оспорената заповед е издадена от компетентен орган в съответствие с предоставените му правомощия.

Спазена е установена за административния акт форма, като заповедта съдържа съществените реквизити по чл.59, ал.2 АПК. Изложени са фактическите и правни основания за издаването на акта. Макар и да са налице някои непълноти в описанието на извършеното от фактическа страна, те не са съществени до степен, че да обусловят

отмяната на акта само на това основание. Отделно от това в съотв. със задължителната съдебна практика, като мотиви на акта се ценят и данните от преписката.

По смисъла на чл. 106а, ал. 1 от ЗАвП, за преустановяване на административните нарушения по този закон се прилагат изрично предвидените в него ПАМ, поради което те са от вида на преустановяващите. Именно такива са приложените в случая мерки: по чл. 106а, ал. 1, т. 1, изразяваща се във „временно спиране от движение на моторно превозно средство до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 месеца“ и по чл. 106а, ал. 1, т. 4 от ЗАвП- отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство до отстраняване на нарушението, но за не повече от една година на водач, който извършва обществен превоз на пътници или товари с моторно превозно средство, без да има издадено удостоверение за обществен превоз на пътници или товари или не е включено в списък към удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници, или без да има заверено копие към лиценз на Общността. Прилагането на ПАМ в този случай се осъществява от органите по контрол чрез сваляне на предната табела с регистрационен номер и отнемането ѝ заедно с документа, удостоверяващ регистрацията на превозното средство.

Заповедта подлежи на предварително изпълнение, но в случая то е било спряно с влязло в сила съдебно определение по чл.166, ал.4, вр.ал.2 АПК.

За прилагане на процесната ПАМ на посоченото правно основание е необходимо да е осъществено извършване на обществен превоз на пътници или товари с пътно превозно средство, без за него да има издадено заверено копие от лиценз на Общността или удостоверение за обществен превоз на пътници или товари, или не е включено в списък към удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници.

Легална дефиниция на понятието "обществен превоз" се съдържа в §. 1, т. 1 ДР на ЗАвП и представлява превоз, извършван за чужда сметка или срещу заплащане или икономическа облага, който се извършва с моторно превозно средство.

По делото обаче остана недоказано осъществяването на таксиметров и/или обществен превоз на пътници от А.-М. О. М., още по-малко извършването по занятие такава дейност. Не се установи, че същата е превозвала и друг път пътници, нито че е правила това за чужда сметка или срещу заплащане, което включва не само подялба на разходите, а и печалба, каквато е търговската цел на занятието, което отличава търговската дейност от обикновеното гражданско споразумение. В писмените си възражения срещу оспорвания АУАН А. – М. О. М. не отрича факта на извършения от нейна страна превоз на лицата А. В. Т. и В. Д. Н., но изрично заявява, че това е станало безвъзмездно, а не срещу заплащане. Дори в АУАН липсва обосновка за издаване на процесната заповед, която да замести липсата на достатъчно конкретика в нея. В АУАН нито е посочен размер на договорено възнаграждение, нито е отразено плащането му от лицата, които се сочи, че са се намирили в автомобила на жалбоподателката.

За установяване на нарушението на визираните в заповедта разпоредби на ЗАвП, съдът е указал на ответния административен орган носената от него доказателствена тежест по чл. 170, ал. 1 АПК. Нещо повече съдът е указал конкретно на ответника, че по делото не са налице доказателства за извършването на превоз срещу заплащане от страна на жалбоподателката, съотв. в посока, потвърждаваща соченото административно нарушение, не е приложен и цитираният в заповедта протокол

№0404260/07.10.2021 година на служители на НАП, не е налице информация дали по съотв. АУАН серия А-2020 №29731 от 07.10.2021 година има издадено наказателно постановление.

Въпреки конкретно дадените му указания, ответникът не ангажира посочените му от съда доказателства или други такива за установяване на осъществен превоз срещу заплащане, какъвто е приел, че е осъществен, за да издаде процесната заповед. Към преписката не са приложени дори и обяснения от пътуващите в автомобила лица, като по делото остава неясно дали и какво са съобщили те по време на проверката.

В заключение съдът намери, че приетите от органа факти не са доказани, поради което и не е осъществено приложеното от него правно основание за упражненото със заповедта правомощие.

С оглед на изложеното обжалваната заповед следва да бъде отменена, като материално незаконосъобразна-чл.146, т.4 АПК.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК, претенцията на процесуалния представител на жалбоподателката - адв. К. Ч. за присъждане на направените разноски се явява основателна. Разноските са доказани за сумата в размер общо на 1010 лева, от които 10.00 /десет/ лева заплатена държавна такса и 1000.00 /хиляда/ лева договорено и заплатено възнаграждение за защита, осъществена от един адвокат. Предвид двете проведени по делото заседания с участието на пълномощника-адвокат на жалбоподателката, не-голямата фактическа и правна сложност по делото, съдът намира възражението на ответника за прекомерност по чл.78, ал.5 ГПК, вр.чл.144 АПК за основателно, и намалява размера на адвокатското възнаграждение близо до установения минимум-600 лева /чл.8, ал.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в действащата към момента на прикл. на устните състезания редакция-преди изм. ДВ, бр.88 от 2022 година/.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 АПК, Административен съд София- град, Второ отделение, 23-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № РД-14-2867/07.10.2021 г., издадена от директора на РД „Автомобилна администрация“-С..

ОСЪЖДА Изпълнителната агенция „Автомобилна администрация“ – С. /чл.2, ал.1 от Устройствения правилник на ИА „АА“/ да заплати на А.-М. О. М., ЕГН [ЕГН] сумата в размер на 610 /шестстотин и десет/ лева, разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба, подадена чрез Административен съд София- град, пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от нето.

СЪДИЯ: